

FARKAS LÁSZLÓ

Évfordulón

Tíz éve elmúlt. Nem feledhetem.
Fölpuffadt hullák zöldes arca néz rám.
Korpás kenyéren éltünk néha hétszám,
Bújtunk pókhálós rejtekhelyeken.

Jaj, nem feledhetem feldúlt mezők
Vetetlen, sebhelyként fájó, barna testét!
Bénán szorongó, görcsös téli esték
Óráiban a vad kín egyre nőtt.

Tán minden ember arcán ottmaradt
Egy ránc, nyomául tűnt történelemnek.
Kik múltak mézét nyalva kéjelegnek,
Nézzék a kínban formált arcokat!

Síró anyádat, mondd, feledheted?
S hullává mocskolt testét kedvesednek?!
Házad kőhalmán könnyed hogy eredt meg!
Feledted már a vérszínű eget?

Ki visszanéz, a döbbenetbe néz,
A rettenetbe néz, a borzalomba.
Halál fakadt a tájon, mint a gomba,
Kormos ködként ült ránk a szenvedés.

Halál-óráknak rossz emléke tép,
De nézd, a város hogy lebeg a fényben!
Halálon győző hérosz, drága népem,
Fogadd a hála zengő énekét!